

CHARITA ON-LINE ?!?

Charita on-line, tak zní téma tohoto čísla Mrknutí a tak trochu řečnická otázka. Charita, a tu naši nevyjímáme, byla vždycky spojená s pomocí, podporou, s lidstvem, s něčím osobním. A to se na první pohled moc neslučuje s do jisté míry odosobněným on-line prostředím, s virtuální nikoli osobní realitou.

Nicméně... nicméně, zkušenost posledního půl roku nám ukázala, že on-line prostředí může být cestou k druhým v okamžiku, kdy k nim nemůžeme přistupovat osobně; že virtuální realita sice nikdy plně nenahradí realitu osobní, může ji však částečně zastoupit. Jako případ nám poslouží situace z jara letošního roku, kdy se babičky a dědečkové se svými rodinami potkávali právě prostřednictvím tabletů a smartphonů, protože se po nějakou dobu nemohli vidět osobně.

To je jen jeden případ z mnoha, na nichž se ukázalo, že Charita a on-line prostředí nejsou až tak vzdálené, jak by se mohlo na první pohled zdát. O některých dalších příkladech se dočtete dále. S ohledem na aktuální protikovidová opatření, jsme nemohli realizovat některé z akcí, které jsme nějakou dobu připravovali. Stáli jsme před rozhodnutím, co s nimi. Stály již nemalé množství energie, času, práce i peněz. Odložit? Zrušit? Právě přesunutí některých akcí a aktivit do on-line prostoru se ukázalo jako jednou z možností a dle výsledku nutno dodat, že možností správnou. Stejně tak jsme se naučili „ve virtuálu“ pracovat, komunikovat, realizovat setkání a porady, vzdělávat se, apod. Nyní se dokonce používá slovo „on-line“ ve spojení s něčím tak osobním a lidským, jako je koledování Tříkrálové sbírky.

Charita, i ta naše, a on-line tedy nejsou vedle sebe stojící kružnice, ale jsou to protínající se kruhy. Je asi zbytečné polemizovat, zda je to dobře nebo nikoli, prostě je to tak. Z čeho mám velkou radost je to, že jsme se dokázali s touto novou výzvou dobře popasovat. Že jsme se naučili využívat možnosti, že jsme hledali a našli cesty; cesty ke klientům, k cílům, které jsme si dali, nové cesty, jak fungovat a existovat. Do budoucna si odnášíme nejen nově nabyté zkušenosti, ale také vědomí, že „to půjde“. Našli jsme další alternativy, které se stanou součástí našeho fungování. Jsem ale přesvědčen o tom, že i přes veškeré výhody vzdálených přístupů, práce v režimu home office, on-line čehokoli, jsme a nadále budeme organizací, která stojí na osobním kontaktu. Na tom, který nemůže nic nahradit.

Martin Hořínek

Na podzim se v Charitě Frýdek-Místek mělo konat nemálo akcí – koncert, divadlo, vzdělávací akce v rámci programu Charita sobě, Charitní den pro zaměstnance a rodiny. Ty všechny byly s ohledem na situaci a platná opatření zrušeny nebo přesunuty. Dvě z akcí nakonec proběhly, avšak jinak, než bylo původně plánováno. Neuskutečnily se totiž fyzicky, ale přesunuly se do on-line prostoru. První z nich byla konference Rebelu „Řezáním to neřeš“, druhou Den pro pečující osoby. S aktéry obou akcí jsme se trochu podívali pod pokličku, jak se to všechno uvařilo.

REBEL TO VYŘEŠIL Martin Pařov

Jakou akci jste připravovali?

V Rebelu jsme letos chtěli udělat minikonferenci pro cca 30 lidí s názvem Řezáním to neřeš. Tématem mělo být sebepoškozování dětí a mládeže a původně se měla konat v prostorech jedné z frýdeckých restaurací.

Co vás vedlo k přesunu do on-line prostoru?

Pro změnu formátu jsme se rozhodli kvůli rychle se měnícím opatřením v souvislosti se šířením epidemie. Kdybychom na tuto situaci včas nezareagovali, hrozilo by zrušení celé akce, což nám vzhledem k již vynaloženému úsilí přišlo škoda. Lektori byli domluveni, propagování akce běželo na všech frontách a přetrvával zájem o účast ze strany veřejnosti.

Čerpali jste někde inspiraci?

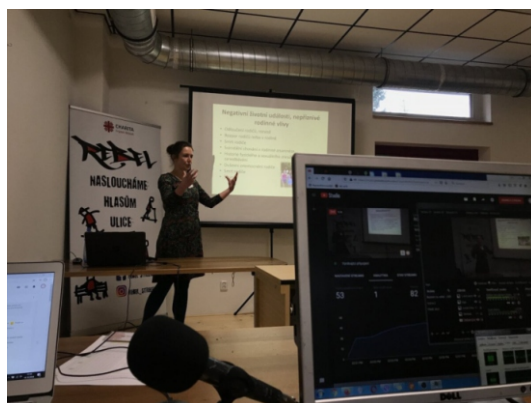
Pro inspiraci nebylo nutné zacházet daleko. Sám jsem sledoval některé akce města v on-line podobě. Napadlo mě tedy oslovit současného ředitele Kultury F-M a bývalého kolegu Rostu Hekeru a poptat se ho na to, kdo jim s tím pomáhal a kolik taková “sranda” vůbec stojí.

Co bylo největší překážkou s níž jste se museli vypořádat?

Asi právě jednání s video-technikem, který mi byl v této věci doporučen. Musel jsem zjistit, zdali vůbec může naši představu o on-line formě naplnit za peníze, které jsme k tomu měli vyčleněné. Také zvolit vhodnou platformu, přes kterou by se on-line konference konala. A samozřejmě s tím spojená nejistota s výsledkem, která až do spuštění vrhala na celou akci stín pochybností. S touto formou organizace jsme totiž v Rebelu neměli žádné zkušenosti.

Co to v praxi znamenalo, ono překlopení do virtuální?

Tak bylo to už částečně zmíněné v předchozí odpovědi. Dále jsme museli o tom informovat všechny účastníky včetně lektorů, dojednat s nimi, za jakých podmínek by k on-line verzi přistoupili. Není samozřejmostí, že každý rád vystupuje před kamerou a souhlasí s tím, že jeho projev se stane součástí kyberprostoru. Navíc je u on-line formy omezený kontakt s publikem, což mohl být pro někoho problém. Také myslet na zabezpečení komunikace s účastníky, kteří se připojovali přes počítače, nebo jiné zařízení. Musel zde být člověk, který byl s nimi v kontaktu, aby mohli v chatu zaslat lektorům případné otázky, případně komentovat kvalitu živého vysílání.

Jak jste spokojeni s výsledkem?

Nechci se chlubit, ale i z pozitivních reakcí účastníků lze říct, že se nám to povedlo. V Rebelu jsme on-line konferenci vyhodnotili jako zdařilou akci a jsme rádi, že i toto naše "poprvé" neskončilo nezdarem, či fiaskem. Jako slabou stránku věci lze považovat komunikační zpoždění, které při živém přenosu vzniká. Zde to bylo asi 90 vteřin, co je celkem dost a on-line publikum proto reagovalo na výzvy lektorů opožděně.

Myslíte, že kdyby se akce uskutečnila fyzicky, byla by „úspěšnější“.

Nevím, jak lze měřit úspěch. Pokud se "úspěšností" myslí to, že by se při normální fyzické formě mohli lidé sejít v jedné místnosti, seznámit se, či neformálně si popovídat u kávy nebo chlebičků, tak ano. Tato forma by byla úspěšnější. Naopak, nebýt on-line verze, nebyla by tak velká účast (celkem byla sledována na cca 50-ti obrazovkách, přitom víme, že u jedné obrazovky sedělo většinou i více lidí) a taky zde nebyl fyzický kontakt omezením (například v případě účastníků, kteří byli v karanténě).

Co jste si z této zkušenosti odnesli do budoucna?

Že to jde, a že v případě opakovaných omezení je zde alternativa, po které můžeme sáhnout a využít ji ve prospěch dobré věci. V tomto ohledu lze říct, že nás virus neporazil a dovedli jsme minimálně v tomto kole vyboxovat body pro sebe. Takže stav po prvním kole: Rebel - Covid 1:0 :-)

Z čeho máte největší radost?

Že se povedlo najít vhodnou formu vysílání, kterou jsme si mohli finančně dovolit. Že lektori dorazili včas, i když hrozilo, že pan Majetný zůstane trčet uvízlý v zácpě. Že nespadlo připojení, i když minutu před spuštěním vysílání se ztratil signál a technika se musela restartovat. Že lidé za monitory vydrželi až dokonce celé tři hodiny i když hrozilo, že je to

přestane po dvaceti minutách bavit,

Co Vám tato zkušenost dala osobně?

Taky jsem musel před kameru a riskovat, že se ztrapním. No, za tento výmysl si můžu sám a nezbývalo než do toho jít naplno. Na druhé straně koukat se na sebe zpětně na obrazovce byla pro mě nová možnost pracovat na sebezpřijetí: "Pa'lov, koukej pozorně. Toto jsi ty, takto se tváříš, mluvíš, stojíš a gestikuluješ."

Co „s tím“ do budoucna?

No každopádně se tento otisk pracovní a osobní zkušenosti někde do mě zapsal. A myslím si, že nejenom do mě. Z on-line konference se stala sdílená zkušenost jak v rámci naší organizace, tak i mimo ni. Pokud bude zápas s covidem pokračovat, lze to využít do dalších kol. Ted' jsme alespoň částečně připraveni....

DEN PŘED KAMEROU Ráchel Benešová

Jakou akci jste připravovali?

V listopadu 2020 se konal Den pro pečující osoby, což je akce zaměřená na pomoc těm, kdo doma pečují o své blízké. Obvykle se jedná o celodenní konferenci, na které zazní několik přednášek a účastníci si mohou vyzkoušet fungování kompenzačních pomůcek nebo se poradit s odborníky.

Co vás vedlo k přesunu do on-line prostoru?

Akce se původně měla konat v Kulturním centru ve Frýdlantu nad Ostravicí. Do poslední chvíle jsme měli tyto prostory zarezervované a nevěděli jsme, jestli vláda povolí setkání většího množství lidí kvůli situaci s COVID-19. Čím víc se akce blížila, tím víc jsme vnímali, že je potřeba se připravit i na jinou variantu a konferenci přesunout do on-line prostoru. Měli jsme možnost buď akci vůbec nepořádat, anebo změnit koncept a udělat ji on-line pro všechny zájemce.

Čerpali jste někde inspiraci?

Vzhledem k tomu, že jsem akci organizovala poprvé, tak po obsahové stránce jsem se inspirovala hlavně minulými ročníky nebo také on-line přednáškami, které se už od první vlny COVID-19 objevovaly na internetu. Další inspirací pro mne byla akce Rebelu, kterou streamovali několik týdnů před konáním naší akce. Jinak jsem spíš přemýšlela nad tím, co by lidi, kteří o své blízké pečují, mohlo zajímat nebo co by je mohlo povzbudit.

Co bylo největší překážkou, s níž jste se museli vypořádat?

Překážky se objevily na několika frontách. U některých přednášejících jsem nepochodila s tím, že by měli přednášet na kameru. Dalším problémem bylo dostat informaci o konání on-line akce mezi cílovou skupinu pečujících osob. Technické provedení, i to bylo trochu problematické vzhledem k tomu, že s tím nemám moc zkušeností, ale po poradě s vedením a kolegy jsme zvládli i to.

Co to v praxi znamenalo, ono překlopení do virtuálu?

Ve virtuálním světě se obvykle pohybuje úplně jiná skupina lidí, než jsou ti, které jsme chtěli oslovit našimi přednáškami. Museli jsme tedy přemýšlet, jak dostat informaci mezi pečující osoby a jakou formu zvolit, aby technicky byli schopni si přednášky poslechnout. Nakonec jsme zvolili co nejjednodušší formu, umístili jsme přednášky na youtube, o kterém víme, že i mnozí starší uživatelé umí používat. Také komunikace o akci musela proběhnout jinak, spíše ve virtuálním světě, přes web, facebook nebo osobní pozvání.

Jak jste spokojeni s výsledkem?

Zpětná vazba těch, kdo přenos akce shlédli, je pozitivní. Samozřejmě nic nenahradí osobní kontakt, kdy s lidmi můžeme mluvit nebo jim odpovědět na jejich otázky. Nicméně dali jsme tomu za tu krátkou dobu maximum, co se dalo. A pro příště budeme mít zkušenosti, abychom věděli, čeho se máme vyvarovat.

Myslíte, že kdyby se akce uskutečnila fyzicky, byla by „úspěšnější“.

Fyzicky by byla úspěšnější pouze v případě, že by lidé mohli s odborníky svoje problémy konzultovat. Početně byla ale akce úspěšnější on-line. Shlédlo ji 314 lidí. Je to dáno tím, že lidé nikam nemuseli jít a mohli se na záznam podívat z pohodlí domova. Zvláště pro pečující je to přínos, protože kdyby se chtěli akce zúčastnit fyzicky, museli by zajistit péči o svého blízkého po dobu, kdy budou na akci. Navíc, v době COVID-19 se lidé bojí chodit na hromadné akce, takže si myslím, že pro letošní rok byla on-line konference bezkonkurenčně dobrá volba.

Co jste si z této zkušenosti odnesli do budoucna?

Vnímám, že je pro mne důležité spolupracovat s lidmi, na které se mohu spolehnout a kteří mají srdce pro tuto službu. Jsem vděčná za ty, kdo byli do pořádání této akce zapojeni, ať už samotným účinkováním nebo podporou a radou.

Z čeho máte největší radost?

Mám radost z toho, že každý, kdo se připojil on-line a viděl naše přednášky, si mohl vybrat, co mu je blízké. Někdo nám poslal zpětnou vazbu, ve které popisoval, že se potýká se stejnými problémy u rodičů, jak o tom mluvila přednášející, která radila, jak nenaletět „šmejdům“. Jiní zase ocenili osobní příběh, se kterým se také mohli ztotožnit, protože sami pečují o své blízké, s nimiž si obdobně nevědí mnohdy rady. Já osobně jsem ráda i za to, že proběhlo interview o mobilním hospici, protože je stále mnoho lidí, kteří se slova „hospic“ bojí a neví, co mohou od takové služby čekat. A tak jsem ráda, že jsme divákům mohli přiblížit tuto velmi důležitou práci našich kolegů a kolegyň.

Co Vám tato zkušenost dala osobně?

Já osobně jsem ráda, že jsem v průběhu příprav Dne pro pečující mohla poznat své nové spolupracovníky v Charitě Frýdek-Místek. Nastoupila jsem v červenci 2020 a mnohé jsem znala jen z webových stránek nebo po telefonu. Bylo mi ctí se s mnohými potkat osobně během měsíců příprav.

Co „s tím“ do budoucna?

Budoucnost Dne pro pečující ani tak nezávisí na mně, ale na vedoucích, kteří musí vyhodnotit úspěšnost a budoucnost takovéto akce. Pro mne je důležité hledat způsoby, jak co nejefektivněji pomáhat pečujícím osobám, ať už je to na velké akci nebo v menších skupinách pečujících.

**CHARITA V
SÍTÍCH
Pavlína
Dvořáková**

A do třetice jsme si o tom, jak co nás naučila „doba covidová“ ve vztahu k procesům v Charitě Frýdek-Místek popovídali s metodičkou, auditorkou kvality Pavlínou Dvořákovou

Jak poznamenalo omezení setkávání se z tvého pohledu chod Charity Frýdek-Místek? Jak probíhala metodická setkání, konzultace se službami a mezi službami?

Vnímám větší vzájemnou informovanost. Myslím, že se podařilo naše pracovníky více propojit, prostřednictvím společné práce, zaměřené

na jeden cíl (např. práce v covidové zóně, výpomoc zaměstnanců z různých služeb, nastavení práce v ambulantních službách a mnoho dalšího). Z toho mám velkou radost. Služba zůstává samostatná, svébytná a přitom můžeme za Charitu Frýdek-Místek vystupovat jednotně. Metodická setkání a konzultace se přesunuly na Teams, díky za něj. Poslední měsíce si svoji práci bez společného systému neumím představit. Společná setkání se točí především kolem nastavení chodu služby pro dobu covidovou, vysvětlení mimořádných opatření, zjišťování, jak to chodí jinde. Během jednoho setkání jsme s kolegy zvládli i on-line školení, o kterém jsme následně společně diskutovali.

Co nového u nás začalo fungovat. Co pozitivního v této oblasti covid-doba přinesla?

Je toho opravdu hodně, tedy alespoň já to tak vidím. Všímám si snadnější práce s Teams a dalšími moderními technologiemi. Kdo se nemůže účastnit schůzky, připojí se on-line. Myslím, že se posílila schopnost rozhodování, co je v dané chvíli to důležité a kompetence samostatnosti u každého pracovníka. Podle mě se rovněž upevnilo vědomí, kdo mi v jaké chvíli může pomoci, na koho se můžu obrátit. Měla jsem možnost pobýt chvíli v některých našich službách. Neříkám, že je to něco nového, něco navázaného na covid, ale já viděla mezi pracovníky laskavost, pochopení, bezpodmínečnou spolupráci, chuť do práce, slova „díků“ a pochvaly, toleranci pro únavu druhého, i když to znamenalo více práce a nekomfortní pracovní podmínky. Někdy jsem jen tak stála, dívala se kolem, mlčky a děkovala.

On-line vzdělávání zažívá díky corona omezením svůj zlatý věk, ale bylo tady již dříve. Konce konců, tys tyto formy v jisté míře již dříve v Charitě Frýdek-Místek propagovala. Kde ses s ním setkala poprvé?

Jsou tomu asi 4 roky, když počítám ryze pracovní vzdělávání. V té době jsem každý den cestovala. Stávalo se, že na kurz, který měl 6h jsem na cestě do Prahy a zpět strávila třeba i 8h, tedy o dost více než měl samotný kurz. Osobní kontakt je důležitý, bezesporu. Ale pokud potřebuji vzdělání určitého druhu a zaměření, je pro mě důležitý obsah, v tom je on-line forma mnohdy dostačující.

V čem je on-line vzdělávání přínosem?

Jednoznačně pro svoji snadnou dostupnost, pohodlí kanceláře – domova, úsporu času, financí, možnost si kurz pustit postupně se zastávkami, opakovaně, materiály mám elektronicky ihned k dispozici a mohu s nimi dál pracovat. V případě, že je kurz on-line, v danou chvíli, mohu se na cokoli zeptat, když nerozumím.

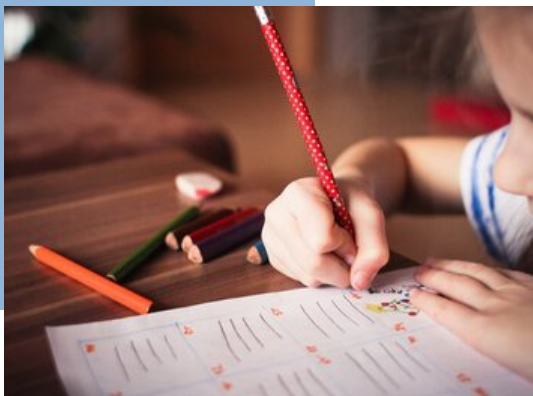
Jaký nejdelší kurz v kuse jsi absolvovala?

Byl to právě můj první on-line kurz, jak správně vytvořit webinář (online kurz), měl asi 3 hodiny.

Kde čerpáš, kam na vzdělávací akce chodíš?

Nyní čerpám ze Seduo.cz, líbí se mi variabilita nabízených kurzů, odkaz mám i na telefonu, kurzy si můžu pustit kdykoli a kdekoli. On-line kurzy s rozmanitým zaměřením nyní nabízí většina vzdělávacích agentur, stačí si jen najít své téma

DOUČOVÁNÍ JEDE NA PLNÉ OBRÁTKY

Doučování je jedním z „nejmladších“ středisek Charity Frýdek-Místek. Začalo jako doplňková činnost sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi Centrum Pramínek a postupně se rozrostlo až do podoby samostatného střediska. Díky tomu, že se nejedná o sociální službu, ani školské či vzdělávací zařízení má mezi našimi středisky unikátní postavení.

Doučování se prakticky nezastavilo od školního roku 2019/2020 do teď. Naši doučující doučovali

děti i přes prázdniny – ty kterým hrozilo opakování ročníku, ale také děti cizinců, kteří se do ČR přistěhovali v obzvláště nevhodnou dobu koronaviru.

Školní rok 2021 jsme začali v naději, že se nebudou opakovat zážitky s distanční výukou, které naši doučovatelé zvládali koncem minulého školního roku. Opak je pravdou, a to hned druhý měsíc po začátku školy. Nicméně díky zkušenostem z minulého roku jsme s doučovatelí poučení o možných rizicích distanční výuky. Jsme v kontaktu s učiteli dětí a snažíme se všichni společně i s rodiči spolupracovat. Pomáháme například prarodičům, kteří mají děti v péči. Také již zmíněným cizineckým rodinám, pro které je komunikace se školou problém. Nebo všem rodičům, kteří se sice snaží, ale bohužel často nedohlíží na veškeré povinnosti distanční výuky. V tomto případě je pak rada a podpora doučovatele, který do rodiny dochází velmi cenná.

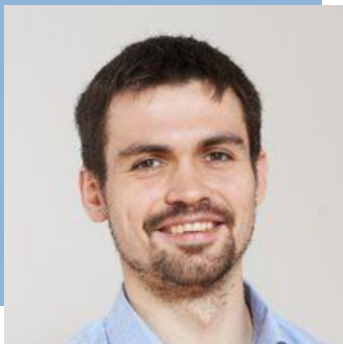
V případě zájmu je také možné se domluvit na výuku online, abychom předcházeli všem rizikům. Výuka teď probíhá u 72 dětí, zájem je však velký. Máme 26 doučujících.

Rádi bychom Doučování dále rozšiřovali po celém Frýdku-Místku a prohlubovali komunikaci se školami.

Momentálně se zaměřujeme na hledání doučovatelů mužů. Právě proto, že doučování chápeme jako všestranný rozvoj osobnosti, uvědomujeme si, jak nepostradatelný je mužský vzor, jež hodně dospívajícím chlapcům, které doučujeme, chybí. Zájemci se mohou hlásit u vedoucí Doučování Bc. Markéty Eliášové, e-mail: marketa.eliasova@charitafm.cz, tel: 731 604 484.

Doučování je realizováno díky podpoře Statutárního města Frýdek-Místek a rodinné firmy Fortemix s.r.o.

DOBROVOLNICTVÍ NEJEN V COVID-ČASECH

Svět kolem se mění a nyní možná ještě více než dříve. Věci, které byly dříve samozřejmé, jako např. zajít kohokoli kamkoli navštívit, jsou dnes nedostatkovým „zbožím“. Věci nepředstavitelné, jako každodenní nošení roušek v práci, se naopak stávají denní součástí. Stejně tak se mění náš pohled na to, co nás obklopuje. To je ale šance pro to si vyzkoušet dosud nepoznané, nebo to známé poznat trochu jinak.

Možnosti zapojit se jako dobrovolník do pomoci v první linii se chopil také Radek Chrobák, psycholog působící v rodinné a manželské poradně ve Frýdku-Místku, který se díky tomu potkal také s Charitou Frýdek-Místek.

A jak k tomu došlo? „Na začátku byla nepříjemná úvaha č. 1 - Už mě nebavilo nadávat na vládu. Ona totiž ta vláda nemůže za všechno. Za šíření dezinformací, odmítání roušek či nedodržování rozestupů si můžeme sami. Následovala nepříjemná úvaha č. 2 - Taky v celé té situaci vnímám jednu velikou nespravedlnost. A to tu, že my si nasýtíme své sociální kontakty, zamlčíme příznaky nebo si zademonstrujeme v tisícihlavém davu, ale díky tomu, že nákaza se projeví až po mnoha dnech, tak je takřka nemožné spojit si dané jednání s jeho následky. A důsledky tohoto našeho jednání dopadnou třeba jen z části na nás v podobě více či méně nepříjemných symptomů, z další části však také na zdravotníky, kteří se pak o některé z nás starají. Kombinace tohoto způsobila, že jsem se na konci října zašel zeptat do Nemocnice ve Frýdku-Místku, jestli by se jim hodil i dobrovolný pracovník zdravotnictvím takřka nepolíben. A prý že jo. Takže jsem si na listopad vzal neplacené volno a šel si odpracovat svůj pouze domnělý, zato však pravděpodobný podíl na vzniklé situaci. Bohužel už totiž taky nejsem v dodržování opatření tak důsledný, jak bych si přál.“

„Jaké to bylo... já do toho šel jen s tím, ať jsem užitečný, ať už budu dělat cokoli a kdekoli. Ve výsledku mě poslali (právě díky tomu, že jsem psycholog) do nově vzniklého centra pro duševní zdraví a tam zoufalá zdravotnice dělala i za dvě své kolegyně, které lehly právě s COVIDem. A v tomto centru jsem zůstal po celý měsíc, pořád jsem se ptal, jestli není třeba někde jinde potřeba dezinfikovat povrchy nebo převážet pacienty a oni pořád ať zůstanu :) Takže mé dobrovolnictví toho nemělo s koronavirem až tolik společného, ale užitečný jsem se cítil :)“ nastiňuje průběh své činnosti Radek, které se takto dostal také do kontaktu s našimi pracovníky, protože sociální část Beskydského centra duševního zdraví zajišťuje náš ZOOM.

A co si z toho odnáší dál? „Dobrovolnictví obecně je pro mě velkým tématem. Rád bych aby dobrovolnictví bylo pro teenagery další volbou, když se budou rozhodovat co s volným časem. Rád bych aby bylo možností pro maminky, kterým děti vyletí z hnízda. Rád bych aby bylo realizováno přes školy, a to zdaleka nejen humanitního zaměření. A také se zamýšlím nad tím, jak by vypadala současná personální situace ve zdravotnictví, kdyby každý, kdo by mohl, přiložil byt jen na měsíc ruku k dílu. Rád bych aby pomoc druhým byla normální.“

Jak je vidět i dobrovolničení má mnoho podob. Být dobrovolník nemusí znamenat jen asistenci u seniorů, pomoc se stravou a desinfekci ploch, náplň pro děti ze znevýhodněného prostředí, nebo společnost pro osamělé. Může mít i podobu vysoce odborné činnosti, kterou se zabýváte běžně, ale dělanou trochu jinak.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA BUDE

Blíží se konec kalendářního roku a s ním také Tříkrálová sbírka 2021. Ano, i v příštím roce se bude konat tradiční Tříkrálová sbírka, a to včetně koledování. Tříkrálová sbírka má mnoho rozměrů – společenský, finanční, pastorační, komunitní, duchovní, apod., a tak děláme vše pro to, aby zůstaly všechny tyto rozměry zachovány i v době, která je pro organizace takovýchto akcí obtížná. Nejistota je nyní spojená s mnoha věcmi a ani my nevíme, co a jak bude. Víme však, že Tříkrálová sbírka bude. A bude bezpečná, protože bezpečnost koledníků a dárců pro nás byla a je jednou z priorit.

Vzhledem k nejistotě spojené s osobní koledou je a bude pro rok 2021 typická větší podpora a rozšíření tzv. on-line koledy. Dárci budou moci podpořit svým příspěvkem přímo konkrétní Charitu, k čemuž slouží unikátní variabilní symbol pro jednotlivé Charity. Tříkrálová sbírka bude více aktivnější na sociálních sítích a obecně v on-line prostoru.

Nicméně největší kouzlo Tříkrálové sbírky spočívá právě v osobním setkání, v předání přání pokoje ve zprostředkování požehnání. A ani tato rovina nebude v roce 2021 opomenuta. Aktuálně v rámci Charity Frýdek-Místek zapečetujeme pokladničky a místním koordinátorům rozvážíme tašky s materiálním vybavením pro koledníky – cukříky, kalendáříky pro dárcé, ale také dárky a drobné svačinky a desinfekce pro koledníky.

Zájemci o koledování se mohou hlásit u svých místních koordinátorů, nebo koordinátorky Jany Opluštilové - jana.oplustilova@charitafm.cz, 734 682 682. Bližší informace o sbírce naleznete na webu Charity Frýdek-Místek nebo Tříkrálové sbírky. Společně vytváříme krásnou tradici, která spočívá v šíření dobrého slova dům od domu. Děkujeme.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2021

**Každá koruna
pomáhá**

QR Platba

Kde vaše příspěvky pomáhají najdete na www.charitafm.cz

CHARITA
Frýdek-Místek

📷 f #koledascharitoufm

**Přejete si podpořit Tříkrálovou
sbírku a pomoci potřebným ve
vašem regionu?**

Může tak učinit ve své mobilní
bankovní aplikaci pomocí QR kódu
nebo příspěvkem na sbírkový účet
66008822/0800 **VS:77708004** nebo
zaslat DMS ve tvaru
DMS KOLEDA 30, 60 nebo 90 na 87777

Děkujeme

VÁNOCE ZA DVEŘMI

Blížící se Vánoce jsou svátky, které prožívají především děti. A protože mezi našimi službami máme i ty, jejichž klienty jsou právě děti a mládež, provedli jsme malý vánoční průzkum o tom, jaké letos čekají Vánoce.

„70% dětí z Rebelu, s nimiž jsme se o bavili, říká, že Vánoce budou jiné. Ale skoro 100% se i přesto těší. Téměř všichni cítí velkou změnu letošních Vánoc kvůli koronavirové situaci – málo peněz, rodiče jsou doma často bez zaměstnání, nejsou vánoční trhy, necítí atmosféru.

Mají strach, že nedostanou dárky – případně děti ví, že rodiče nakupují dárky z bazarů a zastaváren.“ Říká nová vedoucí Rebelu Tereza Gacíková a dodává: „Mladší děti si přejí dárky, jako třeba auto, nové boty a oblečení do školy, bagr, vak na záda, koníka, panenku a kočárek, nalepovací nehty a šminky. Ale u mladších zaznělo také aby byli všichni zdraví a šťastní. :-) Starší nad 14 let pak mobilní telefon, vaporizér, oblečení, kytaru. Starší děti také často zmiňují to, že chtějí samy nakupovat dárky, ale jsou zavřené obchody a nemají finance.“

V podobném duchu se ozývá i hlas klientů Nezbedy ústy vedoucí střediska Aleny Kopidolové „Budou jiné, ale těšíme se na ně. Většina dětí uvedla, že o Vánocích je pro ně nejdůležitější „být společně s rodinou“ (tatkou a mamkou), někteří do ní zahrnuli i zvířátka. Mladší uváděli, že pro ně znamenají Vánoce hlavně dárky a pohádky v televizi.“

A co říkají přímo klienti?

L. Budou jiné v tom, že obchody se zavírají a znovu otevírají. Nemůžeme nakupovat dárky.

V. Nejsou stánky a nemůžeme si užívat tak, jak bychom chtěli. Není vánoční atmosféra.

A. Nejsou na náměstí vánoční trhy.

N. V tom, že nebude moc dárků, protože je málo peněz. Maminka ale objednala nějaké dárky přes zastavárnu a bazar.

A.L. (13 let) Letošní vánoce budou divné. No takové vlastně nemocné vánoce. Nebude tak hodně dárků, možná se vše znovu zavře. Zase bude lepší to, že máme doma miminko a přijede rodina. Pro mě začaly vánoce, když začalo nedávno sněžit. Moc si přeju telefon a X-box.

J.R. (10 let) Letošní vánoce budou dobré, ale 100krát lepší to bylo loni na náměstí, kde byly stánky a jak se rozsvítil stromeček. Moc se těším na dárky. Přeju si pro pejska botičky a pro sebe TOMY HILFIGER teplákovku a ještě malovačky.

E.T. (11 let) Moc nejsou trhy, já jsem zvyklá na punč a rukavice a je zima a já si dám fajný punč- tak to mám ráda. A teď to není! Kvůli koronaviru furt roušky a asi si koupíme i umělý stromeček. Jinak se těším, že budeme s babičkou a budeme jíst hrachovou polévku a salát s rybou. I když pak to po něm v koupelně smrdí. Na vánoce si přeju mobil a taky chci pětistovku- já mám totiž v ten den i svátek.

N.M. (10 let) Budou jiné, asi budeme více doma. Bude nám tam část rodiny chybět. A co si přeju? Tak u mě je to jasný- určitě malovátka a Merč od Maky.

N.A (12 let) Jiné bude to, že se asi nebude tak chodit ven a bude jiná atmosféra. Od Ježíška si přeju mobil.

N.K (12 let) JÓ, jiné budou, že bude kovid- bude to blbé. Vždycky ráno jdeme do kostela a teď je to zavřené. Budeme u bráchy - i to je jiné. Moc si přeju Howeboard.

L.K (12 let) Jóó, blbé je to, že nemůžeme moc kupovat dárky pro mamku a tatku a dobré bude, že budeme u bráchy. Psala jsem Ježíškovi: Milý Ježíšku, přeju si Howeboard a polštář s Mickey Mouse.

M.B (13 let) Chybělo mi rozsvícení vánočního stromku, stánky s občerstvením, Mikuláš na náměstí. Šli jsme si třeba koupit jídlo a teď není kde. Na vánoce si přeju Louise Vuitton průhledný batoh a Versace boty a teplákovku nebo mikinu Billie Eilish. To asi všechno!

VÁNOČNÍ...

vše

jakože vůně, které kolem sebe někteří šíří jsou sice asi vzácné, ale celkem by zapadly k nám domů. Jo jo, jak se to někde říká? Smrádeček, ale teploučko.

Všude kolem je tma. Cítím vůni jehličí. Slábne. Není už tak silná jako před pár dny, ale já ji stále cítím. Je to dobrý, říkám si, nohy mi už sice trochu zdřevěněly, ty už teda rozhodně necítím, ale čich mám pořád dobrý. Jehličí nejsou jediná vůně, co vnímám. Cítím kolem sebe pěknou směsku vůní, teď trochu přebitou usedlou vůní kadidla. No, vlastně to nejsou chno jen vůně, abych moc nelhal, některé ty

No teploučko, kdyby bylo alespoň to, teď už je celkem zima. Už to sice bývalo horší, ale není to žádná sláva. To kdysi, poprvé, to bylo jiné. Noc byla celkem teplá, všude bylo cítit slavnostní něco, zářily hvězdy na temném nebi, hlavně ta jedna. Dneska už nejsou hvězdy vidět tolik, jako tehdy tam u nás. Prý se tomu říká světelné znečištění nebo co. Trochu se oklepu. Není to tak hrozné, umravňuju sám sebe, před pár lety byla větší zima. Asi nastává nějaké to oteplování, nebo co jsem to onehdy zaslechl.

Víte, občas zaslechnu zajímavé věci. Lidé chodí a někteří povídají. A někdy je zajímavé nad tím popřemýšlet. Potom v klidu, až všechno to bláznění opadne, nebo třeba jen tak v noci, když nemůžete spát a všechno kolem ztichne. A já mám času dost. Vezměte si třeba tu teplotu. Kdysi řekl jeden chytrý pán, že není důležité, jaké věci ve skutečnosti jsou, ale jakými se nám jeví. Nevím, jestli to byla jeho myšlenka, nebo jen opakoval moudro jiného, ale mi se to líbilo. Myslím, že je na tom kus pravdy. Je jedno, že je nad nulou, že předpředloni bylo minus 15, mi je prostě zima. Nebo obecněji. Je přece svým způsobem jedno jakými věci „objektivně“ jsou, když já je vnímám „subjektivně“ ze své perspektivy. Ano, ta je svým způsobem omezená, někdy dosti, ale je moje. Ale i ta moje se změnila, posunula, rozšířila, viděl jsem toho už celkem dost, a ze všeho si něco odnesl, vstřebal do sebe. Je dobré být otevřený novým věcem, a povídám vám, já už toho viděl a slyšel dost.

Už mě to trochu nebaví, cítím únavu. Jak to jen říct...opotřebovaný...je to správné slovo. Mé oči jsou unavené, často se samy zavírají, čich funguje, ale těch vůní a pachů, co už nasál. Nejhorší je, když je klid. Když se něco děje, je to dobrý, vždycky mě něco upoutá, zaměstná smysly nebo mozek. Třeba na konci minulého týdne přišly dvě takové...kočky, se tomu říká? To je pěkná blbost, kočky jsou protivné, dělají si co co chtějí, toulají se, neposlouchají... Jsem sice starší, unavenější a zdřevěnělejší, ale co bych se nepokochal, že? Pěkně se na mě usmály a dokonce se ta jedna sklonila ke mně. Hezky se nesly, jako labuť navečer na vodní hladině... ty jsem sice viděl jen jednou, ale ten obraz se mi moc líbil. Proč lidi o někom neříkají, že je labuť. To jsem zatím úplně nepochopil...proč kočka, takové protivné prskající zvíře, co občas vrní? To jsme zvědaví, jestli ještě někdy přijdou.

To třeba králové ti chodí každý rok, přijdou se vši parádou, s celým průvodem, se vši pompou. Někdy s koňmi, jindy s velbloudy, dokonce i slona už jsem viděl. Zaspívají, zahrají, způsobně se pokloní. To je fajn. Jeden se hned cítí důležitě, když se mu takové významné a pomazané hlavy pokloní. A jsme zase u toho...co na tom, že se objektivně klaní někomu jinému, já vidím, jak sklání hlavu i koleno přede mnou. Jen ten čurbes, co po nich zůstane, to se někdo zapotí než to uklidí.

Nejlepší jsou stejně děti. Ty mají takovou tu pravou nefalšovanou radost, nepostojí, mají tvářičky zrudlé chladem a vzrušením, pořád něco objevují a ukazují si, je jich všude plno. To mám vždycky radost, tak to mě to nabudí. To dospělí...ti jsou tak nudní...tváří se tak blazeovaně, jako že jsou pořád nad věcí, že se jich to nedotýká...že už z toho vyrostli...producírují se tady, strojeně se na sebe usmívají a potřásají si rukama...to je ale protivnej zvyk. Vždyť těma rukama umí udělat tolik hezkých, milých, užitečných, vzrušujících, funkčních věcí, když je řádně zaměstnají...a oni si je místo toho jen podávají.

Je toho hodně, co se mi tak honívá hlavou, jako teď, když v noci nemůžu spát a přemýšlím. Jsem sice starší, unavenější a opotřebovanější...ale jsem vlastně rád. Byla doba, kdy na mě asi tak trochu zapomněli, ale pak si jeden moudrý milý pán vzpomněl a vytáhl mě zase na světlo. Už je dlouho po smrti, ale pořád na něj rád vzpomínám, byl hodný, svatý a měl rád nejen lidi, ale vše živé kolem a dokonce si s tím i povídal. Tak tady stojím, koukám a přemýšlím...ona to totiž není žádná sranda...být více než dva tisíce let volem z betléma.

